

UIT HET LEVEN...

David Boegheim
1962 - 2023

Tenger en kwiek bewoog David Boegheim tussen de drums en bekkens. Zijn vrolijke muzikaliteit spatte ervan af. Begin januari stierf hij plotseling, tijdens een sabbatical in Portugal waarvan zijn vrouw en hij zo genoten. Leden van de Zeeuwse band Yesterday's Papers vertellen over de warme vriendschap met hun dierbare drummer.

Zijn eerste slag was meteen raak

Jacoline Vlaender

Vlissingen

Dat ze niet nog jaren met hem kunnen spelen, is nauwelijks te bevatten. Nooit zal hij meer zingend komen aanfietsen voor de wekelijkse repetities. Nooit meer meedoen met *Monty Python*-dialogen en *Herenleed*-humor. Hen nooit meer opstuwten met zijn swingende beat.

David Boegheim en zijn vrouw Titia Soppe leefden al tijden toe naar hun sabbatical. Ze vertrokken half oktober en huurden een huisje in Zuid-Portugal waar ze een half jaar zouden blijven. „Hij ging daar drie keer per week naar de sportschool en was hartstikke fit”, zegt Bert Hoogerheide (66), basgitarist en zanger.

In januari wilde David in zijn eentje een meerdaagse fietstocht ondernemen, in etappes van telkens vijftig kilometer parallel aan de Algarvekust. Op zondagochtend de achtste vertrok hij. Ver kwam hij niet, want diezelfde dag zakte hij langs de weg in elkaar. „Hij is per ambulance naar het ziekenhuis in Faro gebracht”, zegt Robbert Jan Swiers (64), gitarist en zanger. „Het mocht niet meer baten. Vermoedelijk een hartstilstand.”

Festivals en feestjes

Yesterday's Papers, een begrip in Zeeland, speelt in cafés, bejaardenhuisen, op festivals en feestjes, en laat de jaren 60 en 70 herleven met melodieuze arrangementen, meerstemmige zang en verhalen tussen de liedjes door. De muzikanten horen weleens dat ze ouwe zakkenmuziek spelen, en beamen dan volmondig dat ze langzaam toegroeien naar hun doelgroep.

Ze herinneren zich nog goed dat ze in 2016 wilden uitbreiden met een drummer: „Alle drie waren we het onmiddellijk eens: we zouden David Boegheim vragen”, vertelt Bert. „We kenden hem van andere groepjes en gezamenlijke optredens in verschillende formaties. Zijn energieke muzikaliteit was aanstekelijk.”

Vanaf zijn eerste slag was het raak, zegt Robbert Jan: „David voelde dat we nodig hadden. Hij voegde vloeiend in en gaf de nummers een ongekende schwung.”

„Een rasmuzikant”, beaamt Sam Berhitsu (69), gitarist, mondharmonica-speler en zanger. „Hij had ooit een jaar conservatorium gedaan, een paar jaar in de zorg gewerkt voor hij Engels ging doceren op Scalda, en is altijd in allerlei samenstellingen blijven spelen. Hij was de beste van ons vieren. Qua timing, en ook technisch, ritmisch. Een alleskunner: drums, gitaar, ukelele. David wás muziek.”

Omdat hun tengere vriend ook met een grappig Cockney-accent kon zingen, zat hij niet áchter de bandleden, maar schoof hij door de jaren

▲ David Boegheim, drummer van Yesterday's Papers, tijdens het benefietconcert voor War Child bij de Abdij in Middelburg, 28 mei 2022. FOTOS TANJA HOOGGERHEIDE

David wás muziek

– Sam Berhitsu, Yesterday's Papers

heen meer naar voren. Hij was fascinerend om naar te kijken; bewoog mee achter de troms en bekkens, mimeerde de teksten die anderen zongen, hield zijn ogen gesloten en zijn hoofd glimlachend schuin, keek op eens guitig naar het publiek en knipoogde. In Woonzorgcentrum Ter Reede, waar ze regelmatig optraden, stootten advocaat-lepelende dames op de eerste rij elkaar aan, wezen naar hem en giehelden dat het een ondeugend ventje was.

Zijn herenband

Hij noemde hen gekscherend 'zijn herenband', zegt Bert: „We gaan voor kwaliteit. Werken hard en oefenen veel. De song is leidend. We willen er allemaal wat mee hebben. Onze stemmen moeten het aankunnen.”

„We zijn vergroeid met elkaar”, zegt Sam. „Onze wisselwerking inspireert. Eerst gaat een liedje aardig, dan krijg je het onder de knie, en op een gegeven moment wordt het van jezelf, omdat je het samen zo goed beheerst dat je er vrijer mee kunt omgaan. Dan begon David met rustige drums, viel Robbert Jan in met een slagpartij, kon ik een riffje en een solo doen en mocht Bert ook nog even freewheelen.”

David genoot niet alleen van optredens, maar ook enorm van repeteren.

Hij liet nooit verstek gaan. Wanneer hij eens een vergadering had, hoopte hij altijd dat ze in die week toch nog konden samenkomen.

„Bas en drums dragen de melodie”, zegt Bert. „Als David en ik naar elkaar keken, gelijktijdig inzetten en voor die stuwung zorgden, vóelden we hoe we in een flow terecht kwamen met z'n vieren.”

Zijn liedjes

Sommige van zijn liedjes, die bij hem hoorden en die hij zong, spelen ze nu niet meer. Wanneer die onverhoeds op de autoradio voorbijkomen, dreunt Davids dood hard door. Zoals met *Substitute* van The Who, waarin hij heel z'n hebben en houwen legde bij de regel: 'I look pretty tall but my heels are high', en dan een grijs van oor tot oor. Of *Always look on the bright side of life*, dat ook zijn lijfspreuk was. Het refrein sloten ze altijd mee: „Tijdens een optreden kijk je dan even niet naar elkaar, anders krijg je de slappe lach.”

Gaan we nog door, vroegen ze zich af. Bestaat Yesterday's Papers nog wel? Maar ze vermoeden dat David zou hebben gezegd: 'Stóppen met muziek moet je zéker niet doen.' Met de ervaren Louis Filius (75), de drummer en zanger die David al jaren tijdens diens vakanties verving, zijn ze

goed ingespeeld. Het voelt vertrouwd dat ook hij met hem bevriend was.

Volgende maand geven ze voor genodigden een Tribute-to-David-concert.

Laatste optreden

Ze herinneren zich hun laatste optreden in Oostkapelle, in de warme zomer van vorig jaar. De avond ervoor vierden ze de 60e verjaardagen van David en Titia met een rokerige barbecue tot diep in de nacht. Daarna repeteerden ze nog wekelijks, tot ze elkaar begin oktober omhelsden.

Vanuit Portugal plaatste David regelmatig op Facebook zijn Keek op de Week, met mooie beelden en vrolijke teksten. Op een van de laatste foto's, enkele dagen voor hij aan zijn solotoer zou beginnen, staat hij met een glas wijn in het rossige licht van de ondergaande zon op het strand van Altura. Lachend draait hij zich naar de camera en wijst met zijn linkerhand naar de horizon.

Heeft u ook mooie herinneringen aan een overleden dierbare? En is er een datum die daarom speciaal voor u is? U kunt uw verhaal doen in 'Uit het leven'. U kunt mailen naar uithetleven@pzc.nl